

Arrest

nr. 189 716 van 13 juli 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 24 april 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 maart 2017 tot uitsluiting van het voordeel van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 mei 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 juni 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN BEURDEN, die loco advocaat B. D'HONDT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam op 29 oktober 2003 ten aanzien van verzoeker, die gebruik maakte van een valse identiteit, de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

1.2. Op 6 november 2003 diende verzoeker, die verklaarde op 27 augustus 2003 het Rijk te zijn binnengekomen, een asielaanvraag in.

1.3. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam op 14 november 2003, in antwoord op verzoekers asielaanvraag, de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een dringend beroep in bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal).

1.4. Op 24 november 2003 nam de commissaris-generaal een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf.

1.5. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam op 6 maart 2004 ten aanzien van verzoeker opnieuw een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.6. Op 7 juni 2004, 10 augustus 2004 en 29 september 2004 werd door de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nogmaals een beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

1.7. Verzoeker werd op 13 juli 2004 door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van zeven maanden.

1.8. Op 20 juni 2005 werd verzoeker door de correctionele rechtbank van Antwerpen opnieuw veroordeeld tot een gevangenisstraf van zeven maanden.

1.9. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam ten aanzien van verzoeker op 18 juli 2005 nogmaals een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

1.10. De correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeelde verzoeker op 11 augustus 2006 tot een gevangenisstraf van tien maanden.

1.11. Verzoeker werd op 21 januari 2007 door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van zes maanden.

1.12. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam op 16 februari 2007 en op 2 mei 2007 ten aanzien van verzoeker een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

1.13. Op 16 december 2007 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en op 4 april 2009 nam de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid ten aanzien van verzoeker opnieuw de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.14. Op 29 mei 2009 werd verzoeker door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van één jaar.

1.15. Verzoeker werd op 15 juli 2009 door het hof van beroep van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van twee jaar.

1.16. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 31 januari 2014 ten aanzien van verzoeker de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod met een geldigheidsduur van acht jaar.

1.17. Op 4 augustus 2014 nam de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van verzoeker nogmaals de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.18. Verzoeker diende, via een op 19 augustus 2016 gedateerd schrijven, een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.19. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 7 maart 2017 de beslissing waarbij verzoeker wordt uitgesloten van het voordeel van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing waarbij verzoeker wordt uitgesloten van het voordeel van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, die hem op 23 maart 2017 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 19.08.2016 bij onze diensten werd ingediend door :

[S.A.][...]

Bij DVZ ook bekend als [A. P.]

Bij het Openbaar Ministerie ook bekend als [P.A.]

[P.A.]

[P.A.]

[P.A.]

[P.A.]

[P.A.]

[P.I.]

[...]

Nationaliteit: Russische Federatie

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, deel ik u mee dat betrokkene uitgesloten wordt van het voordeel van voornoemd artikel 9ter gezien er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene handelingen gepleegd heeft bedoeld in artikel 55/4 van de genoemde wet, te weten:

Redenen:

Betrokkene werd in het verleden reeds meerdere malen veroordeeld tot het plegen van vermogensdelicten.

Wij geven hiervan een overzicht:

- Betrokkene wordt op 13.07.2004 door de Correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 7 maanden wegens diefstal, poging tot diefstal en bedrieglijke verberging van een gevonden voorwerp.*
- Betrokkene wordt op 20.06.2005 door de Correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 7 maanden wegens diefstal.*
- Betrokkene wordt op 11.08.2006 door de Correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 10 maanden wegens diefstal.*
- Betrokkene wordt op 23.01.2007 door de Correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden wegens diefstal.*
- Betrokkene wordt op 29.05.2009 door de Correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 jaar wegens diefstal op heterdaad betrapt, met geweld of bedreiging.*
- Betrokkene wordt op 15.07.2009 door het Hof van beroep van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 jaar wegens diefstal, door middel van braak, inklimming of valse sleutels.*
- Betrokkene kreeg op 31.01.2014 een bijlage 13 sexies en 13 septies, hem dezelfde dag ter kennis gebracht.*

Deze bijlagen houden in dat betrokkene een inreisverbod van 8 jaar kreeg opgelegd.

Gezien het absoluut recidiverende karakter van betrokkene en het daarbij horend gevaar voor de openbare orde, wordt beslist om betrokkene uit te sluiten van het voordeel van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, die verzoeker ook op 23 maart 2017 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“De heer

Naam + voornaam: [S.A.]

[...]

nationaliteit: Russische Federatie

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 0 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene kreeg een inreisverbod van 8 jaar op 31.01.2014, ook ter kennis gebracht. Ook aan het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 04.08.2014 werd geen gevolg gegeven. Er werd aldus niet aan de terugkeerverplichting voldaan.”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

De Raad merkt ambtshalve op dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij voormeld artikel 39/56 in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer*, 2005-06, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoeker bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Het is niet betwist dat verzoeker reeds verscheidene bevelen om het grondgebied te verlaten ter kennis werden gebracht. Deze bevelen om het grondgebied te verlaten maken niet het voorwerp uit van enige procedure en hebben een definitief karakter. Er blijkt derhalve niet dat de eventuele vernietiging van het in het kader van voorliggend beroep bestreden bevel om het grondgebied te verlaten verzoeker nog tot voordeel kan strekken. De gebeurlijke vernietiging van de tweede bestreden beslissing kan verzoekers verblijfssituatie – een vreemdeling die is onderworpen aan een bevel om het grondgebied te verlaten en

een inreisverbod – immers niet wijzigen. Het betoog van verzoekers raadvrouw ter terechtzitting dat er een zekere samenhang bestaat tussen de eerste en de tweede bestreden beslissing en dat de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) werd aangevoerd doet aan het voorgaande geen afbreuk. Er wordt niet aangetoond dat verzoeker een belang heeft bij de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing.

Het ingestelde beroep is, om voormelde redenen, dan ook onontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten dat verzoeker op 23 maart 2017 ter kennis werd gebracht.

4. Onderzoek van het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing

4.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 9ter, 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de artikelen 3 en 13 van het EVRM.

Hij verschaft de volgende toelichting:

"De beslissing tot uitsluiting van het voordeel van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet is gemotiveerd op grond van een verwijzing naar artikel 55/4 Vw. en verzoekers strafblad.

De verwijzing naar het inreisverbod van 8 jaar op 31 januari 2014 lijkt er niet toe te doen, gezien een inreisverbod in de zin van artikel 74/11 Vw. niet kan ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.

Verzoeker wordt uitgesloten van het voordeel van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet op grond van paragraaf 4 van deze bepaling, dat stelt:

"De vreemdeling wordt uitgesloten van het voordeel van deze bepaling, wanneer de minister of zijn gemachtigde van oordeel is dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene handelingen gepleegd heeft bedoeld in artikel 55/4. "

Artikel 9ter, § 4 van de Vreemdelingenwet verwijst naar artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet, dat voorziet:

"§ 1. Een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat :

a) hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft gepleegd zoals gedefinieerd in de internationale instrumenten waarmee wordt beoogd regelingen te treffen ten aanzien van dergelijke misdrijven;

b) hij zich schuldig heeft gemaakt aan handelingen welke in strijd zijn met de doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties als vervat in de preambule en de artikelen 1 en 2 van het Handvest van de Verenigde Naties;

c) hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd;

Het eerste lid is van toepassing op personen die aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de hierboven genoemde misdrijven of daden.

§ 2. Een vreemdeling wordt ook uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer hij een gevaar voor de samenleving of voor de nationale veiligheid vormt.

§ 3. Een vreemdeling kan worden uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus als hij, voor zijn aankomst op het grondgebied, een of meerdere misdrijven heeft gepleegd die niet onder het toepassingsgebied van paragraaf 1 vallen en kunnen worden bestraft met een gevangenisstraf als ze in het Koninkrijk waren gepleegd, voor zover de vreemdeling zijn land van herkomst alleen heeft verlaten om te ontsnappen aan straffen die voortvloeien uit die misdrijven.

§ 4. Wanneer de Commissaris-generaal uitsluit van subsidiaire beschermingsstatus, verstrekt hij in het kader van zijn beslissing een advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4. "

De gronden tot uitsluiting van artikel 9ter Vreemdelingenwet zijn dezelfde dan de gronden tot uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus. Het gaat om een omzetting van artikel 17 van de Kwalificatierichtlijn. (Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming)

Vooreerst is het feit op zich dat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een eerdere verwijderingsmaatregel onvoldoende. Verwerende partij stelt dat verzoeker gevolg moet geven aan de verwijderingsmaatregel. Een eerdere verwijderingsmaatregel is echter geen reden tot uitsluiting vermeld in artikel 55/4.

In zoverre verwerende partij verwijst naar de veroordelingen, meent verzoeker dat er geen proportionaliteitstoets werd doorgevoerd en dat uit de beslissing niet blijkt dat verwerende partij een nauwkeurig en individueel onderzoek deed van verzoekers situatie om tot de bestreden beslissing te komen.

Nochtans lezen we in de voorbereidende werken van het huidig artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet:

"Voor wat betreft het aspect "ernstig misdrijf", bedoeld in bovenvermeld punt c) dient benadrukt te worden dat de bewoordingen van artikel 17 van de Richtlijn 2004/83/EG van 29/4/2004 werden overgenomen, die niet noodzakelijk aansluiten bij het Belgisch strafrechtelijk classificatiesysteem. Verder kan voor de invulling van het begrip "ernstig misdrijf" mutatis mutandis worden verwezen naar de punten 155 tot 158 van de "Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié au regard de la Convention de 1951 et du Protocole de 1967 relatifs au statut de réfugiés ", uitgegeven door de UNHCR (Genève, 1979, herwerkt in januari 1992, niet beschikbaar in het Nederlands):

(...) 156. Aux fins de cette clause d'exclusion, il est également nécessaire de peser le pour et le contre, de tenir compte à la fois de la nature de l'infraction que le demandeur du statut de réfugié est présumé avoir commise et du degré de la persécution qu'il redoute. Si une personne craint avec raison des très graves persécutions, par exemple des persécutions qui mettent en danger sa vie ou sa liberté, le crime en question doit être très grave pour que la clause d'exclusion lui soit applicable. (...)

157. Pour évaluer la nature du crime qui est présumé avoir été commis, il faut tenir compte de tous les facteurs pertinents, y compris les circonstances atténuantes éventuelles. Il faut également tenir compte de toutes circonstances aggravantes, telles que, par exemple, le fait que l'intéressé a déjà des condamnations inscrites à son casier judiciaire. Le fait que l'individu condamné pour un crime grave de droit commun a déjà purgé sa peine ou a été gracié ou encore a bénéficié d'une amnistie doit également entrer en ligne de compte. En pareil cas, la clause d'exclusion n'est plus censée s'appliquer, à moins qu'il ne puisse être démontré qu'en dépit de la grâce ou de l'amnistie les antécédents criminels du demandeur l'emportent sur les autres considérations.(...) » (Parl. St. Kamer 2005-06, nr. 2478/001, p. 109-110)

Hieruit blijkt dat de wetgever heeft voorgeschreven dat de voor- en nadelen van een uitsluiting moeten worden afgewogen. De uitsluitingsgrond kan pas worden ingeroepen na [e]en individuele beoordeling van de concrete feiten, rekening houdend met de aard van de inbreuk, de omstandigheden en de straf. Ook met het feit dat iemand zijn of haar straf reeds heeft uitgezeten, moet in aanmerking worden genomen.

Hierbij aansluitend schrijft het UNHCR ook in haar "Note d'information sur l'application des clauses d'exclusion: article 1F de la Convention de 1951 relative au statut des réfugiés" voor in welke zin het proportionaliteitsbeginsel speelt bij de toepassing van de uitsluitingsgronden:

"77. Selon le HCR, les considérations de proportionnalité sont une garantie importante dans l'application de l'article 1F. Le concept de proportionnalité, bien qu'il ne soit pas mentionné expressément dans la Convention de 1951 ou dans les travaux préparatoires, a évolué en particulier par rapport à l'article 1F(b) car ce dernier contient un test pour peser le pour et le contre dans la mesure où les termes

spécifiques « grave » et « de droit commun » doivent être satisfaits. Plus généralement, il représente un principe fondamental du droit international des droits de l'homme et du droit international humanitaire. En effet, ce concept existe dans plusieurs secteurs du droit international. Comme pour toute exception à une garantie en matière de droits de l'homme, les clauses d'exclusion doivent être appliquées d'une manière proportionnée à leur objectif, en gardant particulièrement à l'esprit qu'une décision conduisant à l'exclusion n'équivaut pas à un procès pénal complet et que les garanties en matière de droits de l'homme peuvent ne pas constituer une « soupape de sécurité » accessible dans certains Etats.

78. Lorsque l'on prend une décision en matière d'exclusion, il est donc nécessaire de peser la gravité de l'infraction dont la personne semble être responsable contre les conséquences possibles de son exclusion, y compris en particulier le degré de persécution crainte. (...) » (UNHCR, Note d'information sur l'application des clauses d'exclusion: article 1F de la Convention de 1951 relative au statut des réfugiés, 4 septembre 2003, p. 30-31, stuk 2)

De uitsluitingsgronden moeten worden toegepast op een manier die in verhouding staat met het beoogde doel. Hierbij moet worden onderlijnd dat er een verschil bestaat tussen een administratieve beslissing tot uitsluiting of een strafrechtelijke beslissing die gepaard gaat met de nodige proceswaarborgen. Het vreemdelingenrecht, dat het verblijf van niet-Belgen regelt, heeft een ander doel en bestaansreden dan het strafrecht.

Ook moet voor ogen worden gehouden dat de gevolgen van een uitsluiting erg ingrijpend zijn.

Dat de voorschriften van het UNHCR over de toepassing van de uitsluitingsgronden vermeld in artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag - en dus voor het vluchtelingenstatuut - ook gelden voor de toepassing van de uitsluitingsgronden voor subsidiaire bescherming en dus 9ter van de Vreemdelingenrecht, kan worden afgeleid uit de gelijkaardige bewoordingen van de wetsartikelen (artikel 1F Vluchtelingenverdrag en artikel 17 Kwalificatierichtlijn, omgezet in artikel 55/4 Vreemdelingenwet) en uit de voorbereidende werken over artikel 55/4 Vw.:

« De uitsluitingsgronden lopen voor een deel gelijk met de uitsluitingsgronden inzake de vluchtelingenstatus. (...) Verder kan voor de invulling van het begrip "ernstig misdrijf mutatis mutandis worden verwezen naar de punten 155 tot 158 van de "Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié au regard de la Convention de 1951 et du Protocole de 1967 relatifs au statut de réfugiés", uitgegeven door de UNHCR (Genève, 1979, herwerkt in januari 1992, niet beschikbaar in het Nederlands) (...) " (Parl. St. Kamer 2005-06, nr. 2478/001, p. 108- 109)

Uit deze richtlijnen van de Belgische wetgever en het UNHCR volgt duidelijk dat een individuele beoordeling van de concrete omstandigheden noodzakelijk is alvorens iemand kan worden uitgesloten van - zoals in casu - het voordeel van artikel 9ter Vw. De gevolgen moeten in rekening worden gebracht en alle belangen die meespelen moeten tegen elkaar worden afgewogen. Zo niet, wordt geen proportionaliteitstoets gevoerd en is een beslissing tot uitsluiting niet wettelijk. In elk geval dringt een restrictieve interpretatie van de uitsluitingsgronden zich op.

In casu blijkt niet uit de beslissing dat deze proportionaliteitstoets is doorgevoerd en daarom is de beslissing tot uitsluiting van verzoeker kennelijk onredelijk en niet afdoende gemotiveerd.

Verzoeker is van mening dat volgende elementen mee in rekening hadden moeten genomen worden:

- Verzoeker verblijft al erg geruime tijd in België.
- Verwerende partij verwijst de veroordelingen die verzoeker opliep in de periode 2004 - 2009. (zie administratief dossier) De laatste feiten dateren dus van 8 jaar geleden. Bijgevolg moet de vraag worden gesteld of verzoeker een actueel gevaar vormt voor de openbare orde. Dit blijkt geenszins uit de bestreden beslissing.
- Verzoeker zat zijn straf uit. Zoals het UNHCR aangeeft, is dit een belangrijk element dat moet worden overwogen alvorens een beslissing tot uitsluiting te nemen.

Geen van deze elementen werd in rekening gebracht bij het nemen van de bestreden beslissing. Nochtans, zoals hierboven uiteengezet, kan een beslissing tot uitsluiting pas wettig worden genomen nadat dergelijke omstandigheden in de weegschaal worden gelegd en afgewogen tegen de ernst van het misdrijf en het actueel gevaar voor de openbare orde.

Uw Raad oordeelde al dat artikel 55/4 niet automatisch mag worden toegepast, maar dat een daadwerkelijke proportionaliteitstoets moet worden uitgevoerd door o.a. het actueel karakter van de bedreiging van de openbare orde te onderzoeken:

"De Raad is van oordeel dat verzoeker gevolgd kan worden. Gelet op het feit dat verzoeker sedert 1992 in België zou verblijven, de veroordeling stamt uit 2004, dat verzoeker zijn straf volledig heeft ondergaan en dat de feiten op het ogenblik van de bestreden beslissing reeds tien jaar oud waren (twaalf jaar op datum van betekening van de beslissing), blijkt nergens uit dat de vraag werd gesteld naar het actueel karakter van de bedreiging voor de openbare orde en aldus evenmin naar de draagwijdte van de uitsluitingsbeslissing in het licht van de feitelijke context van de zaak. Er blijkt aldus geen daadwerkelijke proportionaliteitstoets te hebben plaatsgevonden." (RvV 13 maart 2015, nr. 140.962.)

Naar analogie kan ook worden verwezen naar de rechtspraak van de Raad van State, die stelt dat een openbare orde-gevaar pas kan worden ingeroepen tot weigering van verblijf indien de vreemdeling een actueel gevaar vormt. Een weigering van verblijf kan niet enkel worden gebaseerd op oude strafrechtelijke veroordelingen, zonder dat blijkt dat de vreemdeling op het ogenblik van het nemen van de beslissing nog een gevaar betekende voor de openbare orde. (RvS 22 maart 2005, nr. 149.175, T.Vreemd. 2006, afl. 2, 149.) Uit deze eis dat het gevaar voor de openbare orde actueel is, vloeit voort dat de overheid niet te lang mag wachten om de criminele vreemdeling te verwijderen. Indien er een onredelijk lange termijn verstrijkt vooraleer de overheid overgaat tot het nemen van de verwijderingsmaatregel of de uitvoering ervan, is haar kans verkeken. Het feit dat een uitzettingsbesluit bijvoorbeeld slechts na drie jaar aan de vreemdeling betekend wordt, spreekt het actuele karakter van de dreiging tegen. (RvS 1 februari 2004, nr. 45.911.) In casu wordt de uitsluitings- en verwijderingsmaatregel aan verzoeker betekend jarenlang nadat de feiten zich afspeelden en jarenlang nadat hij zijn straf heeft uitgezeten. Ondertussen is hij reeds lange tijd clean en niet hervallen. De vraag moet dus gesteld - en onderzocht door verwerende partij - worden of de bestreden beslissing de toets van het actueel karakter kan doorstaan.

Dat de motiveringsplicht in al haar facetten blijft gelden wanneer een verzoeker ernstige misdrijven zou hebben gepleegd, wordt expliciet bevestigd door o.a. een arrest van Uw Raad van 31 maart 2010:

"3.2. En l'espèce, il ressort clairement de l'acte attaqué que la partie requérante a été exclue du bénéfice de l'article 9ter car elle s'est rendue coupable de différents faits d'ordre public graves notamment d'un assassinat commis le 22 juillet 2004, constitutif d'un crime grave repris dans le point c de l'article 55/4 de la loi.

Il s'en déduit qu'en décidant d'exclure la partie requérante, sans préalablement se prononcer sur les éléments avancés dans la demande, la partie défenderesse n'a pas violé la disposition légale précitée.

3.3. Le Conseil ajoute toutefois que ce faisant, la partie défenderesse reste tenue de se conformer aux obligations de motivation formelle qui lui incombent. en l'occurrence celle de fournir à l'intéressé. dans sa décision, une information claire et suffisante des considérations de droit et de fait qui l'ont déterminée, en qu'il peut comprendre les raisons qui la justifient et apprécier l'opportunité de les contester utilement. "

Deze duidelijke en voldoende informatie is niet terug te vinden in de bestreden beslissing.

Artikel 55/4 Vw vormt een omzetting van de uitsluitingsclausule voor subsidiaire beschermingsstatus in richtlijn 2004/83/EG, die niet meer geldig is maar vervangen werd door de herschikte Kwalificatierichtlijn.

Artikel 9ter van de Vreemdelingen staat echter op zichzelf als nationaalrechtelijke bepaling en kan niet herleid worden tot artikel 3 EVRM of de identieke bewoording in artikel 15 van de oude kwalificatierichtlijn.

Meerdere gevelde arresten van de algemene vergadering van Uw Raad op 12 december 2014 bevestigen dat artikel 9ter Vw. een verdergaande vorm van bescherming is dan deze die geboden wordt door artikel 3 EVRM:

"Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet omvat verschillende hypothesen. Enerzijds is er het geval van een vreemdeling die actueel lijdt aan een levensbedreigende ziekte of aandoening die actueel een gevaar oplevert voor zijn fysieke integriteit, d.w.z. het ingeroepen risico voor het leven of

een aantasting van de fysieke integriteit moet imminent aanwezig zijn en de vreemdeling is daardoor niet in staat om te reizen. Anderzijds is er het geval van de vreemdeling waarbij er actueel geen reëel risico is voor diens leven of fysieke integriteit en die dus in principe kan reizen maar die, indien er geen adequate behandeling voorhanden is voor zijn ziekte of aandoening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, het risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Hoewel ook in deze laatste hypothese een zekere vorm van ernst vereist is, staat ze los van en gaat ze verder dan het reële risico voor het leven of de fysieke integriteit uit artikel 3 van het EVRM en de rechtspraak van het EHRM die beperkt is tot de gevallen waarin de aandoening een risico inhoudt voor het leven gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte." (RvV 12 december 2014, nrs. 135 035, 135 037, 135 038, 135 039 en 135 041).

Het Hof van Justitie bevestigde in de arresten *M'Bodj en Abdida* van 18 december 2014 dan weer dat artikel 9ter Vw. geen vorm van internationale bescherming is, geen toepassing uitmaakt van de Kwalificatierichtlijn, maar een strikt nationale humanitaire verblijfsmaatregel is.

Verzoeker merkt op dat wat de aard ook moge zijn van het gedrag dat zij gesteld heeft, artikel 3 van het EVRM absoluut is en geen enkele inmenging duldt. Artikel 3 van het EVRM stelt dat niemand aan een mensonwaardige behandeling mag onderworpen. Artikel 3 EVRM is absoluut en laat niet toe afwegingen te maken in verband met verzoekers persoonlijke verantwoordelijkheid. Het is het fundament van een democratische rechtsstaat.

Persoonlijke verantwoordelijkheid doet niet ter zake bij het beoordelen van een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM. Het is vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat artikel 3 van het EVRM een fundamentele waarde voor een democratische maatschappij bevat en dat zelfs in de moeilijkste omstandigheden het eigen gedrag van het slachtoffer van een schending van deze bepaling niet in rekening mag gebracht worden gezien de absolute aard van dit artikel. Hiervoor kan onder meer verwezen worden naar *EHRM, Chahal v. het Verenigd Koninkrijk*, 15 november 1996, §79:

"79. Article 3 (art. 3) enshrines one of the most fundamental values of democratic society (see the above-mentioned *Soering* judgment, p. 34, para. 88). The Court is well aware of the immense difficulties faced by States in modern times in protecting their communities from terrorist violence. However, even in these circumstances, the Convention prohibits in absolute terms torture or inhuman or degrading treatment or punishment, irrespective of the victim's conduct."

Vrij vertaald: artikel 3 bevat een van de meest fundamentele waarden van een democratische maatschappij. Het Hof is zich er van bewust dat er enorme moeilijkheden zijn voor Staten heden ten dage in de bescherming van hun maatschappij tegen terreur. Maar, zelfs in die omstandigheden, verbiedt het Verdrag in absolute termen foltering of vernederende behandeling of bestraffing, ongeacht het gedrag van het slachtoffer.

Er kan ook verwezen worden naar *EHRM, Saadi t. Italie*, 28 februari 2008, §127:

"127. Article 3, which prohibits in absolute terms torture and inhuman or degrading treatment or punishment, enshrines one of the fundamental values of democratic societies. Unlike most of the substantive clauses of the Convention and of Protocols Nos. 1 and 4, Article 3 makes no provision for exceptions and no derogation from it is permissible under Article 15, even in the event of a public emergency threatening the life of the nation (see *Ireland v. the United Kingdom*, 18 January 1978, § 163, Series A no. 25; *Chahal*, cited above, § 79; *Selmouni v. France* [GC], no. 25803/94, §95, ECHR 1999- V; *Al-Adsani v. the United Kingdom* [GC], no. 35763/97, § 59, ECHR 2001-XI; and *Shamayev and Others v. Georgia and Russia*, no. 36378/02, § 335, ECHR 2005-111). As the prohibition of torture and of inhuman or degrading treatment or punishment is absolute, irrespective of the victim's conduct (see *Chahal*, cited above, § 79), the nature of the offence allegedly committed by the applicant is therefore irrelevant for the purposes of Article 3 (see *Indelicato v. Italy*, no. 31143/96, § 30, 18 October 2001, and *Ramirez Sanchez v. France* [GC], no. 59450/00, §§ 115-16, ECHR 2006-IX)."

Vrij vertaald: Artikel 3, dat in absolute termen foltering verbiedt, en vernederende en onmenselijke behandeling of bestraffing, bevat een van de meest fundamentele waarden van een democratische maatschappij. Anders dan de meest clausules laat artikel 3 geen ruimte voor uitzonderingen of derogatie zelfs in het geval van openbare noodsituaties. Gezien het verbod absoluut is, en dit ongeacht de verzoeker zijn gedrag, is de aard van zijn inbreuk irrelevant m.b.t artikel 3.

Gezien artikel 9ter Vw een nationaalrechtelijke bepaling is die wel verder kan en mag gaan dan artikel 3 EVRM in de bescherming die het biedt, maar er absoluut niet onder mag gaan qua beschermings-niveau, kan er niet ingezien worden hoe verzoeker rechtsgeldig kan uitgesloten worden, zonder degelijke proportionaliteitstoets van artikel 9ter en daardoor ook van artikel 3 EVRM.

De Grote Kamer van het EHRM heeft daar recent nog erg duidelijk standpunt over ingenomen, nota bene in een zaak t.o.v. België waarin een ernstig zieke man een aanvraag 9ter had ingediend en over een serieus strafblad beschikte (EHRM, Grote Kamer, Paposhvili t. België, 13 december 2016):

"181. The Court concludes from this recapitulation of the case-law that the application of Article 3 of the Convention only in cases where the person facing expulsion is close to death, which has been its practice since the judgment in *N. v. the United Kingdom*, has deprived aliens who are seriously ill, but whose condition is less critical, of the benefit of that provision. As a corollary to this, the case-law subsequent to *N. v. the United Kingdom* has not provided more detailed guidance regarding the "very exceptional cases " referred to in *N. v. the United Kingdom*, other than the case contemplated in *D. v. the United Kingdom*.

182. In the light of the foregoing, and reiterating that it is essential that the Convention is interpreted and applied in a manner which renders its rights practical and effective and not theoretical and illusory (see *Airey v. Ireland*, 9 October 1979, § 26, Series A no. 32; *Mamatkulov and Askarov v. Turkey* [GC], nos. 46827/99 and 46951/99, § 121, ECHR 2005-1; and *Hirsi Jamaa and Others v. Italy* [GC], no. 27765/09, § 175, ECHR 2012), the Court is of the view that the approach adopted hitherto should be clarified.

183. The Court considers that the "other very exceptional cases " within the meaning of the judgment in *N. v. the United Kingdom* (§ 43) which may raise an issue under Article 3 should be understood to refer to situations involving the removal of a seriously ill person in which substantial grounds have been shown for believing that he or she, although not at imminent risk of dying, would face a real risk, on account of the absence of appropriate treatment in the receiving country or the lack of access to such treatment, of being exposed to a serious, rapid and irreversible decline in his or her state of health resulting in intense suffering or to a significant reduction in life expectancy. The Court points out that these situations correspond to a high threshold for the application of Article 3 of the Convention in cases concerning the removal of aliens suffering from serious illness.

(...)

186. In the context of these procedures, it is for the applicants to adduce evidence capable of demonstrating that there are substantial grounds for believing that, if the measure complained of were to be implemented, they would be exposed to a real risk of being subjected to treatment contrary to Article 3 (see *Saadi*, cited above, § 129, and *F. G. v. Sweden*, cited above, § 120). In this connection it should be observed that a certain degree of speculation is inherent in the preventive purpose of Article 3 and that it is not a matter of requiring the persons concerned to provide clear proof of their claim that they would be exposed to proscribed treatment (see, in particular, *Trabelsi v. Belgium*, no. 140/10, § 130, ECHR 2014 (extracts)).

187. Where such evidence is adduced, it is for the authorities of the returning State, in the context of domestic procedures, to dispel any doubts raised by it (see *Saadi*, cited above, § 129, and *F.G. v. Sweden*, cited above, § 120). The risk alleged must be subjected to close scrutiny (see *Saadi*, cited above, § 128; *Sufi and Elmi v. the United Kingdom*, nos. 8319/07 and 11449/07, § 214, 28 June 2011; *Hirsi Jamaa and Others*, cited above, § 116; and *Tarakhel*, cited above, § 104) in the course of which the authorities in the returning State must consider the foreseeable consequences of removal for the individual concerned in the receiving State, in the light of the general situation there and the individual's personal circumstances (see *Vilvarajah and Others*, cited above, § 108; *El-Masri*, cited above, § 213; and *Tarakhel*, cited above, § 105). The assessment of the risk as defined above (see paragraphs 183-84) must therefore take into consideration general sources such as reports of the World Health Organisation or of reputable non-governmental organizations and the medical certificates concerning the person in question.

188. As the Court has observed above (see paragraph 173), what is in issue here is the negative obligation not to expose persons to a risk of ill-treatment proscribed by Article 3. It follows that the impact of removal on the person concerned must be assessed by comparing his or her state of health prior to removal and how it would evolve after transfer to the receiving State.

As regards the factors to be taken into consideration, the authorities in the returning State must verify on a case-by-case basis whether the care generally available in the receiving State is sufficient and appropriate in practice for the treatment of the applicant's illness so as to prevent him or her being exposed to treatment contrary to Article 3 (see paragraph 183 above). The benchmark is not the level of care existing in the returning State; it is not a question of ascertaining whether the care in the receiving

State would be equivalent or inferior to that provided by the health-care system in the returning State. Nor is it possible to derive from Article 3 a right to receive specific treatment in the receiving State which is not available to the rest of the population.

190. The authorities must also consider the extent to which the individual in question will actually have access to this care and these facilities in the receiving State. The Court observes in that regard that it has previously questioned the accessibility of care (see Aswat, cited above, § 55, and Tatar, cited above, §§ 47-49) and referred to the need to consider the cost of medication and treatment, the existence of a social and family network, and the distance to be travelled in order to have access to the required care (see Karagoz v. France (dec.), no. 47531/99, 15 November 2001; N. v. the United Kingdom, cited above, §§ 34-41, and the references cited therein; and E.O. v. Italy (dec.), cited above).

191. Where, after the relevant information has been examined, serious doubts persist regarding the impact of removal on the persons concerned - on account of the general situation in the receiving country and/or their individual situation - the returning State must obtain individual and sufficient assurances from the receiving State, as a precondition for removal, that appropriate treatment will be available and accessible to the persons concerned so that they do not find themselves in a situation contrary to Article 3 (on the subject of individual assurances, see Tarakhel, cited above, § 120).

(...)

200. The Court concludes from the above that, although the Aliens Office 's medical adviser had issued several opinions regarding the applicant 's state of health based on the medical certificates provided by the applicant (see paragraphs 67-68 above), these were not examined either by the Aliens Office or by the Aliens Appeals Board from the perspective of Article 3 of the Convention in the course of the proceedings concerning regularization on medical grounds. "

Verwerende partij diende gelet op verzoekers ongeneeslijke en levensbedreigende ziekte, gelet op de informatie aangaande zijn familiesamenstelling, zorgnood en gebrek aan beschikbare behandelingen in Rusland, een nauwgezet onderzoek te voeren naar het risico op een artikel 3 EVRM schending in geval van verwijdering. De uitgelezen procedure om dit te doen wat de mogelijkheid die zich aanbod via een verzoek tot medische regularisatie.

Verwerende partij heeft geen enkel onderzoek gevoerd naar artikel 3 EVRM, waar ze door artikel 13 EVRM toe verplicht is, en besloot om verzoeker zelfs een bevel om het grondgebied te verlaten op te leggen.

Tot slot vereist artikel 74/13 Vw. dat er rekening wordt gehouden met verzoekers gezondheidstoestand en het non-refoulement beginsel bij het opleggen van een terugkeerverplichting. Verwerende partij heeft dit geenszins gedaan.

De bestreden beslissing is daarom niet afdoende gemotiveerd, kennelijk onredelijk en moet worden vernietigd."

4.2.1. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de eerste bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 9ter, § 4 van de Vreemdelingenwet, immers geduid dat verzoeker wordt uitgesloten van het voordeel van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet omdat hij zes maal correctioneel werd veroordeeld. De verschillende opeenvolgende veroordelingen worden hierbij opgesomd en de reden van de veroordeling en de strafmaat worden weergegeven. Verweerder heeft er tevens op gewezen dat verzoeker voorheen reeds een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend en dat hem een inreisverbod werd opgelegd. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden. Verzoeker kan niet worden gevolgd in zijn stelling dat er geen "duidelijke en voldoende informatie" in de eerste bestreden beslissing is opgenomen die hem in staat

stelt te begrijpen op basis van welke overwegingen in rechte en in feite de eerste bestreden beslissing werd genomen.

De formele motiveringsplicht impliceert voorts niet dat verweerder in een administratieve beslissing steeds moet uiteenzetten welke belangenafwegingen hij heeft doorgevoerd. Deze motiveringsplicht noopt verweerder slechts om toe te lichten op basis van welke argumentatie hij een beslissing nam en verweerder heeft dit in casu gedaan.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

4.2.2. De door verzoeker aangevoerde schending van de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur, waarmee hij doelt op de materiële motiveringsplicht, dient te worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 9ter, § 4 van de Vreemdelingenwet. Deze wetsbepaling laat verweerder toe om een vreemdeling, die een aanvraag indiende om op medische gronden tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd, uit te sluiten van het voordeel van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, indien hij van oordeel is dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat deze vreemdeling handelingen heeft gesteld zoals bedoeld in artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 55/4, § 2 van de Vreemdelingenwet verwijst onder meer naar de situatie van een vreemdeling die door zijn optreden dient te worden beschouwd als een gevaar voor de samenleving of de nationale veiligheid.

Verzoeker stelt dat een loutere verwijzing naar het feit dat hem op 31 januari 2014 reeds een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod ter kennis werden gebracht niet volstaat om hem uit te sluiten van de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Verweerder heeft zich evenwel geenszins beperkt tot een verwijzing naar de kennisgeving van een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod. Hij heeft uiteengezet dat verzoeker zich schuldig maakte aan een groot aantal vermogensdelicten en zes correctionele veroordelingen opliep. Aangezien verweerder een volledige opsomming heeft gegeven van de verschillende feiten waarvoor verzoeker werd veroordeeld kan verzoeker ook niet worden gevolgd in zijn betoog dat niet blijkt dat een nauwkeurig en individueel onderzoek werd doorgevoerd.

De beschouwingen van verzoeker omtrent het begrip "*ernstig misdrijf*", zoals bedoeld in artikel 55/4, § 1, eerste lid, c van de Vreemdelingenwet zijn in casu niet dienstig, nu nergens uit de eerste bestreden beslissing kan worden afgeleid dat verweerder verzoeker zou hebben uitgesloten van het voordeel van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet omdat hij een ernstig misdrijf in de zin van eerst vermelde wetsbepaling – meer specifiek een moord of een andere inbreuk waarvoor de wet een zeer zware straf voorziet (cf. *Parl.St.* Kamer, 2005-06, nr. 2478/001, 109) – pleegde. Verweerder heeft daarentegen verwezen naar het feit dat verzoeker vermogensdelicten pleegde, dat hij recidiveerde en dat de door verzoeker gepleegde strafrechtelijke inbreuken hem er in het verleden reeds toe brachten om hem een inreisverbod op te leggen met een geldigheidsduur van acht jaar, een beslissing die, overeenkomstig artikel 74/11, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet, slechts kan worden opgelegd indien werd vastgesteld dat de betrokken vreemdeling een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

De uiteenzetting van verzoeker omtrent de toepassingsmogelijkheden van artikel 1F van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 zijn evenmin dienend, aangezien verweerder niet verwijst naar handelingen die zijn bedoeld in deze verdragsbepaling en die toelaten een vreemdeling uit te sluiten van de vluchtelingenstatus. Verweerder heeft, gelet op de voorziene feitelijke motivering, duidelijk een uitsluitingsgrond aangewend die kan worden gebruikt om een vreemdeling uit te sluiten van de subsidiaire beschermingsstatus.

Aangezien artikel 9ter van de Vreemdelingenwet een zuiver nationale bepaling is kan verzoeker niet voorhouden dat de voorschriften van het UNHCR inzake de toepassing van de uitsluitingsgronden ten aanzien van asielzoekers onverminderd gelden ten aanzien van vreemdelingen die een verblijfs-machtiging om medische redenen aanvragen.

Tevens moet erop worden gewezen dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de toepassing van artikel 9ter, § 4 van de Vreemdelingenwet in casu niet in verhouding is met het nagestreefte doel of dat er

sprake is van een disproportioneel optreden. Het is namelijk niet kennelijk onredelijk om een vreemdeling die nooit tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk werd toegelaten, wiens asielaanvraag na een inhoudelijk onderzoek werd afgewezen, die gedurende verscheidene jaren gebruik maakte van een valse identiteit om een overbrenging naar zijn land van herkomst te verhinderen, die tal van strafbare feiten pleegde, die op vijf jaar zes maal correctioneel werd veroordeeld en die op het ogenblik dat hij reeds was onderworpen aan een inreisverbod – dat niet werd aangevochten en dus definitief in het rechtsverkeer aanwezig is – een aanvraag om machtiging tot verblijf indiende van de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet uit te sluiten.

Verzoeker kan niet worden gevolgd in standpunt dat zijn langdurig verblijf in het Rijk door verweerder in zijn voordeel had moeten worden weerhouden. Het betreft immers een onwettig verblijf. Een vreemdeling die onwettig in het Rijk verblijft pleegt een misdrijf (cf. artikel 75 van de Vreemdelingenwet) en het feit dat een vreemdeling een misdrijf pleegt kan niet in diens voordeel spelen. Inzake verzoekers betoog dat de laatste veroordeling die hij opliep betrekking heeft op feiten die hij acht jaar geleden pleegde dient te worden opgemerkt dat verweerder heeft gewezen op het feit dat verzoeker verscheidene strafbare feiten pleegde en verscheidene veroordelingen opliep, zodat niet zonder meer dient te worden aangenomen dat hij niet meer zal recidiveren en hij geen gevaar voor de openbare orde meer uitmaakt. In het arrest van het hof van beroep waarnaar verweerder in de eerste bestreden beslissing heeft verwezen kan trouwens worden gelezen dat het hof *“een bijzonder risico [...] op hervat van beklagde”* weerhield. Het feit dat verzoeker een gevangenisstraf heeft ondergaan kan voorts bezwaarlijk worden beschouwd als een pertinent positief gegeven dat verweerder in voorliggende zaak bij zijn beoordeling had dienen te betrekken. Zijn ongestaafde bewering dat hij voorheen gebruik maakte van verdovende middelen en dat hij dit reeds lange tijd niet meer doet laat evenmin toe te besluiten dat een kennelijke beoordelingsfout werd gemaakt.

Door verzoeker, die aangeeft dat hij slechts een verwant in zijn land van herkomst heeft, wordt niet aangetoond dat verweerder enig relevant gegeven over het hoofd heeft gezien bij het nemen van de eerste bestreden beslissing.

Aangezien verweerder bij het nemen van de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod reeds rekening diende te houden met de specifieke omstandigheden die verzoekers situatie kenmerken en oordeelde verzoeker een ernstig gevaar vormt voor de openbare orde, daar verzoeker deze beslissing niet aanvocht, wat inhoudt dat hij verweerders standpunt niet betwistte, en gelet op het gegeven dat verzoeker niet aantoonde dat er zich nieuwe gegevens hebben voorgedaan die toelaten te concluderen dat hij geen actueel gevaar meer zou vormen voor de openbare orde kan niet worden gesteld dat verweerder zijn situatie niet correct inschatte en er geen deugdelijke proportionaliteitstoets gebeurde. Hierbij moet worden benadrukt dat het feit dat geen enkel gegeven in het voordeel van een vreemdeling kan worden weerhouden niet betekent dat geen daadwerkelijke proportionaliteitstoets werd doorgevoerd. Indien er geen relevante gunstige gegevens zijn dan kan verweerder deze uiteraard niet afwegen tegenover de ongunstige gegevens. Het feit dat verzoeker, nadat hem een inreisverbod werd opgelegd, verder onwettig in het Rijk verbleef en dus een voortdurend misdrijf pleegde laat de Raad slechts toe vast te stellen dat verzoeker geen respect heeft voor de verblijfswetgeving en niet dat hij geen actueel gevaar meer vormt voor de openbare orde. Verzoekers verwijzing naar een arrest van de Raad leidt niet tot een andere conclusie. Een arrest van de Raad heeft immers geen precedentswaarde en er wordt niet aangetoond dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot het arrest waarnaar verzoeker verwijst vergelijkbaar zijn met deze in voorliggende zaak, waarbij nogmaals moet worden geduoid dat in de eerste bestreden beslissing het feit dat verzoeker veelvuldig recidiveerde wordt benadrukt middels de opsomming van de talrijke correctionele veroordelingen die hij opliep.

Uit het administratief dossier blijkt dat verweerder tal van pogingen ondernam om verzoeker, die permanent recidiveerde, uit het Rijk te verwijderen, doch hier, mede omdat verzoeker zijn ware identiteit verhulde, niet in slaagde. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd in zijn betoog dat aangezien verweerder niet passend optrad dient te worden aangenomen dat hij niet langer als een gevaar voor de openbare orde kan worden beschouwd.

Verzoeker stelt dat voor ogen moet worden gehouden dat de gevolgen van de uitsluiting erg ingrijpend zijn, maar toont met zijn theoretische uiteenzetting niet in concreto aan dat deze uitsluiting zijn situatie ernstig wijzigt of verregaande negatieve gevolgen heeft.

Los van het feit dat niet blijkt dat verweerder in casu zou zijn gebonden door bepaalde principes die door het UNHCR worden naar vorgehouden blijkt niet dat hij een van deze principes heeft miskend.

Verzoeker stelt nog dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet een ruimere bescherming biedt dan artikel 3 van het EVRM. Hij verliest hierbij evenwel uit het oog dat verweerder geen inhoudelijke toetsing aan de in voormelde wetsbepaling opgenomen criteria doorvoerde, doch hem uitsloot van het toepassingsgebied van deze wetsbepaling.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet blijkt derhalve niet.

4.2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de eerste bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

4.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoeker ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verweerder op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

4.2.5. De eerste bestreden beslissing is geen beslissing tot verwijdering. De bepalingen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet zijn dan ook niet van toepassing bij het nemen van deze beslissing en er werd bij het nemen van de eerste bestreden beslissing ook geen toepassing gemaakt van deze bepalingen, zodat geen schending van dit wetsartikel kan worden vastgesteld.

4.2.6. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM zet verzoeker uiteen dat deze verdragsbepaling in absolute termen foltering, onmenselijke of vernederende behandelingen en straffen verbiedt en dat zijn gedrag dus geen reden mag zijn om af te wijken van de bescherming die wordt geboden door deze verdragsbepaling. Hij toont met deze toelichting niet aan dat hij door het enkele feit dat verweerder hem uitsloot van het voordeel van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onderworpen wordt aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling. Nergens blijkt dat verzoeker omwille van het feit dat verweerder toepassing maakt van de bepalingen van artikel 9ter, § 4 van de Vreemdelingenwet om hem uit te sluiten van de mogelijkheid om, op medische gronden, een verblijfsmachtiging te verwerven wordt onderworpen aan een behandeling die voldoende zwaarwichtig is om te kunnen spreken over een foltering of over onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat het louter feit dat hij niet tot een verblijf in België wordt gemachtigd, een situatie die reeds bestaat sedert zijn eerste aantreffen in het Rijk, nu meer dan dertien jaar geleden, tot gevolg heeft dat eventuele medische hulp hem in België wordt ontzegd.

Verzoeker kan ook niet nuttig verwijzen naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake vreemdelingen die gedwongen zullen worden gerepatriëerd. De eerste bestreden beslissing is immers geen verwijderingsbeslissing en deze beslissing stelt verweerder ook niet vrij van de verplichting om, indien hij wenst over te gaan tot de gedwongen verwijdering van verzoeker, alsnog te onderzoeken of deze maatregel, gelet op verzoekers medische toestand en de op dat ogenblik bestaande situatie in het land waarnaar verzoeker kan worden gerepatriëerd, kan worden genomen.

Een schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden vastgesteld.

4.2.7. Artikel 13 van het EVRM kan, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 14 oktober 2002, nr. 111.462; RvS 30 november 2007, nr. 177.451). Verzoeker voert weliswaar de schending aan van artikel 3 van het EVRM, maar

hoger werd reeds aangetoond dat verzoeker geen schending van deze verdragsbepaling aannemelijk maakt.

Een schending van artikel 13 van het EVRM blijkt niet.

Het enig middel is ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd en het beroep gericht tegen de tweede bestreden beslissing is onontvankelijk. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juli tweeduizend zeventien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK